

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1 DECEMBRIE - ZIUA ROMÂNIEI (POEZII PENTRU NEAM ȘI ȚARĂ)

Mircea Dorin ISTRATE

NOI VREM SĂ NEUNIM CU ȚARA

„Noi vem să ne unim cu țara”, gândea opinca adunată
Sub fulguiala de speranțe la Alba Iulia-mpărată,
Să fim rotundul unei patrii cu toți ce au același grai
Și de milenii tot frământă țărâna acestei guri de rai.

„Noi vrem să ne unim cu țara” și-au zis trudiții din Ardeal
Căzuți sub biciul de obidă a grofului stăpân pe-un deal,
Pe câmpul cel luat cu sila, ce împrejururi nu-i ajung
Pe care ei, trudiții noștrii, îl tot muneau ca boii-n jug.

„Noi vrem să ne unim cu țara” a fost un zvon din deal în deal
La cei români la care soarta cuibar făcuto-le-a-n Ardeal,
Crezând că astfel vor întoarce norocul care l-au pierdut
Și-apoi uniți vor fi puterea, ce-o face țării 'naltul scut.

„Noi vrem să ne unim cu țara” a fost fior de vremi grăbite,
Voința lacrimii uscate în cele timpuri obidite,
Ce-au adunat mărunțul țării în clipa mare de-nălțare,
S-o facă filă de istorii, nădejde veșnic urcătoare.

„Noi vrem uniți să fim cu țara”, că doar așa vom fi vecie,
Nu risipiți și în dihonii, robind la alți stăpâni pe glie,
Că soarta noastră și a țării e pumnul strâns, ce dă putere
Durerii toată adunată, ce fi-va mâine, înviere.

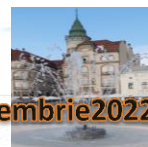
Așa gândit-au toți de-o seamă la Alba Iulia-mpărată,
Când fost-au într-un gând și-o faptă înălțătoare și bărbată,
Ce mi-au făcu UNIREA MARE pe-ntinsul gliei strămoșești,
Să știe toți c-aici de-apururi, vor bate inimi românești.

ALBA IULIA-MPĂRATĂ

Zi de Mare Sărbătoare, când, la Alba Împărată,
Neamul nostru, de milenii, vrut-a nația-ncheată
Într-o limbă și-ntr-o vrere în gândire și-n simțire,
Ca să-mi fie pumn furtunii, pentru vremea ce-o să vie.

Mircea Dorin ISTRATE

De-asta-n NOUĂ SUTE OPȘPE, pe câmpia din Cetate,
Vrerea neamului aceasta și-a făcut sfânta dreptate,
Renntregindu-se pe sine din fărâme și din părți,
Ce tot fost-au pân-atuncea pe la alți-n alte hărți.

Visul lui Mihai Viteazul, „pohta” lui ceia dorită,
Vredniciții lui, urmașii, i-au făcut-o împlinită,
Și ne-au dat-o ca avere s-o păstrăm din tată-n fii,
Până când din neamul ăsta, vom mai fi vre-o câțiva vii.

*

Pe catapeteasma țării stau de-acuma rânduți,
De la Decebal străbunul, toți acei înșiruiți
Ce mereu în gând și faptă au avut SFÂNTA UNIRE,
A acelora de-o limbă, de un țel, de o vreau.

Scurtă fost-a bucuria clipei cele de unire,
Că mai marii lumii ăstei vrut-au altă sorocire,
Și din nou în despărțire pentr-o vreme ne-am aflat,
Până Cuza, domnul nostru, iarăși ne-a împreunat.

**

Azi, același gând ne mână, să mai facem o unire
Cu aceia de pe margini, ce-s sub altă stăpânire,
Ca să fie pe vecie sfântul nost' PICIUOR de PLAI
Și pe el pururea-mi fie-mi, dulcea, GURA mea de RAI.

Puneți muc de lumânare pe altarul vost' din suflet,
Când gândiți la toți aceia ce-au avut în a lor cuget,
Vrerea neamului și-a țării pentru clipa de mărire,
Ce cândva tot va să vină, pentru draga-mi româtime.

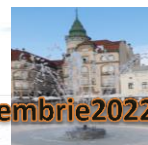
Nu lăsați să sece vâna iubitorilor de țară,
Strângeți iar, cum mai făcut-ați, româtimea de pe-afară,
Și-ntregiți într-o unire tot pământul românesc,
Că-i a Maicii cea GRĂDINĂ, darul sfântului ceresc.

UNIREA CEA MARE

Din ce-am fost odată, mare-mpărăție
Ce și-a-ntins hotarul către larga zare,
S-a ajuns în vreme, neamul să îmi fie
Jumătăți de țară prinse în hotare.

Câte Doamne zbateri, câtă umilință,
Câte lupte, jertfe, câte vieți curmate,
Câte rugă la Tine, în smerit, căință,
N-am 'nălțat Mărite vremi nenumărate.

Ne-a unit o clipă MARELE VITEAZUL,
Sub un singur sceptru să îi fim ai lui,
Am crezut atuncea c-am trecut necazul
Și-i vom face dară, pofta dumnealui.

N-a fost ca să-mi fie timpul de răsplătă
Pentru toată truda ce-am trecut-o-n veac,
A rămas spenanta pentru altădată
Să unim de-apururi vechiul neam de dac.

Vrut-a Domnul CUZA, să ne-nfiozeze
Mintea și credința, inima română,
Să fim toți o țară, suflete viteze
Puse-n palma sorții și așa rămână,

Când dorinți din inimi scrise într-o jalbă
S-au cerut să fie lângă țara mamă,
Sora Bucovina, sora Basarabă
S-au unit cu țara închizând o rană.

Sora Transilvană, veșnic lăcrimată
Și-a luat destinul în a sale mâini
Și-n marea clipă, Alba Împărată
Plămădit-a soarta dodoloaței pâini.

Astfel neamul vrut-a ca atunci rămână
Suflet lângă suflet, Romania Mare,
Veci să dăinuiască nația română
În cuibarul vremii, neînvinsă, tare.

MĂREAȚĂ ZI

E picurată Alba Împărată
C-o ploaie rece, tristă, mohorâtă,
E început de iarnă lăcrimată,
Venită pe hoțește, nedorită.

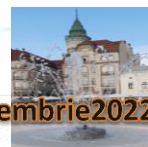
Așa a fost și-n clipa de sortire
Când s-a pornit Ardealul răbdător,
Spre Alba, cu dorința de unire
Sălășluită-n gândul tuturor.

Aveau în suflet încă adunată
Speranța că primi-vor înapoi,
Moșia lor de vremuri înstelată
Pe astă humă-n neam, de mari eroi.

Mihai Viteazul încă le-arătară
Că neamul nostru-i tare sub un scut,
Că-n vremea veche, ceea milenară,
Așa răzbit-a el, dintr-u-nceput.

Așa atunci, la Alba Împărată
Românii toți au fost de-un singur gând,
Să vadă românimea adunată
Sub tricolorul nostru fluturând.

Măreață zi, speranțe împlinite
În ninsul iernii ceea friguroasă,
Urmașii de urmași s-o țină minte
C-a fost cum nu e alta, mai frumoasă.

*

Cinstire ție neam prea răbdător
Că la-nceputul lunii lui Ningău,
Istoriei nu i-ai rămas dator
Și ți-ai făcut cum vrut-a, gândul tău.

ROMANIA MARE

E-ntâi Decembrie, o zi cu frig și zloată,
Dar azi, la ALBA IULIA-mpărată
Sărbătorim UNIREA noastră care,
Făcutu-mi-a de-un secol, cea ROMÂNIE MARE.

A fost atunci, demult, în cea timp,
Dorința de unire-n orice chip
A grăitorilor de limbă românească,
Vechi trăitori sub pronia cerescă,
De-a fi-n frăție într-un singur gând
Românii-nnevoiți pe-acest pământ,
Să-i facă astfel visul împlinit
La cel ce „pohta mea,, el și-a voit.

Ce bucurie-a fost atuncea-n țară,
Că-mpreunați, neghina o să piară
Din huma românească, și-or sorbi
A Milcovului apă, și-or veni
Să-ncingă iară a unirii horă,
De-apururi fie-mi frate și cu soră
La greu, la împilări, la bucurii,
Pe-acest pământ, vecie de vecii.

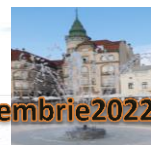
*

Vă încinstesc mereu pe voi, cei care,
În arsul unui muc de lumânare,
Vă 'nalț smerit din țandără de gând
Când pleoapa mea a rouă-i lăcrimând,
C-ați fost atunci, în fruntea celor care
Au vrut și mi-au făcut cea ROMÂNIE MARE,
Împreunându-ne pe toți ce îmi vorbesc,
Străbunul grai, pe plaiul românesc.

Veniți în an la Alba Împărată
Să arătăm mereu ca altădată,
Că-n cuget și-n simțiri suntem uniți,
Iar cei de-atunci mai încă-s amintiți
Că au făcut clipita mărețită,
A ROMÂNIEI MARI, REÎNTREGITĂ

A NEAMULUI EROI

ALBA IULIA ne vine, din prelunga viețuire
Când înțelepciunea vremii ne-a-nvățat să vrem unire,
Că doar ea și dorul țării ne va da sfânta putere
Ca să ținem laolaltă, moștenita cea avere.

În unire și-n virtute au luptat la Segetuza
Moșii și strămoșii noștri, să ne lase-n vatră spuza
Flăcării ce va aprinde focul jertfei pentru noi,
Ca să fim, când vremea cere, ne-nfricați și bravi eroi.

Zid am fost cu domnul MIRCEA în mirare și în fală,
Când în vale, la Rovine, mândra armie-otomană
A pierit în smârcul bălții de al nostru larg avânt,
Ce-a fost dorul libertății, care nu e vorbă-n vânt.

Domnul ȘTEFAN, cât trăit-a, tot purtat-ne-a-n războaie
Să știm gustul libertății și-al nost' braț să nu se-nmoaie,
Să ne nalțe-n fala lumii, toți din jurul lui să știe
Că cea nație română, este vifor la mânia.

Cu MIHAI, VITEAZUL nostru, am fost steauă în urcare,
Pildă la viitorime cum frumosul gând nu moare
Când e vorba ca norodul risipit să se unească,
Și sub mână domnitoare țara asta să renască.

Tot așa ne spuse CUZA, că unirea e putere
Și că țara strânsă-ntruna niciodată nu va pieri
Când viața vamă dată, e plătită libertate,
Iară cei rămași în humă, de onoare-ave-vor parte.

*

Ridicați drapelul țării peste vechile morminte
Unde-și dorm vecia lungă, toți eroii dinainte,
Ce și-au dat viața vamă în vâltoarea unor lupte
Țării, neamului și lumii, în onoare și-n virtute.

Și în lacrima din suflet puneți rugă de iertare
Ca-n pomelnicul durerii aibă parte fiecare,
De o sfântă plecaciune ce din inimă le-om face,
Că trăim sfinția clipei, bucurându-ne de pace.

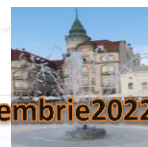
CU GÂNDUL IAR LA ALBA ÎMPĂRATĂ

De ce vi-s ochi-n lacrimi, iubitele-mi surori?
Frumoasa BASARABĂ și dulce BUCOVINĂ,
Dece-mi priviți la ceruri cum mi se duc cococri
Spre mama ce v-așteaptă de-atâta timp la cină?

Blestemu-i ca o umbră pe viața voastră toată
Și nu se dezlipește de voi măcar o zi,
Cu ce greșit-ați oare s-aveți această soartă?
Și când norocul încă la voi v-a reveni?

Vi-i prea frumoasă glia cu dealuri unduite,
La poale-aveți poiene amirosind a floare,
Păduri aveți prea dese cu frunze ruginite
Și prea vi-i dulce apa ce curge din izvoare.

Smerit e al vost' suflet și-n toate răbdător,
Vi-i inima deschisă și vorba caldă, blândă,

Iar gândul vostru-i încă ades prea iertător
Și de frumos în toate ce-a inima-i flămândă.

Prea mult fior în suflet vă lăcrimează geana,
Iar cântul vostru încă de jale-i sugrumat,
În vers aveți dulceță ce lecuiește rana,
Iar jocul vi-i adesea cu pasu-mpiedicat.

*

Aveți vecini prea lacomi la soarele răsare
Și nesătui de toate când iau pe apucat,
Mereu se-ntind ca râia trecând peste cărare
Și-s mulți ca frunza-n codru când umblă la furat.

Ei sunt blestemul nostru și-al altora ca noi
Din învechite timpuri când au ajuns pe-aici,
Când iau ceva cu sila, ei nu mai dau n-apoi
Și-ți amărăsc viață, sub lovituri de bici.

De-aceea doar în Domnul speranțele le punem
Ne scape de urgia ce a căzut pe noi,
Că de așa o ținem, putem atunci să spunem
Că-n veacul ăsta încă, iar fi-vom sub nevoi.

Ne trebuie UNIRE și DRAGOSTE DE FRATE,
Ne trebuie SIMȚIRE ne trebuie FIOR,
Ne trebuie și BRAȚE și INIMI MAI BĂRBATE,
Și DRAGOSTE DE ȚARĂ de NEAM și de POPOR.

Și unul să ne steie cu-al său curaj în frunte
Iar noi în a sa umbră să-i fim mereu aproape
Uniți s-avem cu toți tăria unui munte
Și-n veci să nu ne temem de luptă și de moarte.

*

Așa vom ține pietul la toți dușmanii lumii,
Așa ne veșnici-vom în fală și-n onoare,
Așa noi însfinți-vom cu viața fața humii
Și numele ne fi-va, o stea nemuritoare.

**

Aduceți de la Nistru, aduceți de la Tisa,
Din dulcea Bucovină, din sfânta Basarabă,
Acasă toți românii, ca mâine neamul ista
Să fie iar la Alba, la Sfânta Catedrală.

Veniți români la Alba împărată
Să-i preacinstim pe cei ce-au fost odată
Sămânță de voință și virtute,
Netemători chiar moartea s-o înfrunte,
Să-i facă libertății veșnicie,
Aici, pe româneasca noastră glie.
